

Chương 13

Cả Đêm Không Về

Đêm hôm đó, Từ Tịch Tịch ở lại phòng bệnh với Tô Bách. Cô không muốn làm bố mẹ Tô Bách lo lắng nên không gọi điện báo cho bọn họ, nhưng thật ra thì cô cũng không biết nên giải thích với họ chuyện này như thế nào. Đợi sau khi Tô Bách tỉnh lại, để anh tự mình nói với ba mẹ vậy.

Trời vừa sáng thì Tô Bách tỉnh lại, lúc đó Từ Tịch Tịch còn đang làm tổ ở ghế sofa bên cạnh, không giữ hình tượng ngáy khò khò. Bộ dạng này của Từ Tịch Tịch, trừ Tô Bách ra thì chưa có người đàn ông nào may mắn được chiêm ngưỡng.

Tô Bách nhìn quanh phòng bệnh, phòng một, điều kiện không tệ, Từ Tịch Tịch đúng là bằng hữu, dốc hết vốn liếng ra thuê phòng này, không rẻ nha. Khó trách Từ đại tiểu thư cả đêm không về, ngủ lại ở đây. Hai người cùng ở lại, có vẻ đỡ phung phí hơn.

Tô Bách giả vờ ho khan một tiếng, trên TV cũng hay có mấy cảnh này, nam chính bị thương, nữ chính sẽ ngồi ở bên cạnh anh ta, nắm chặt tay anh ta mà ngủ thiếp đi. Sau đó, nam chính sẽ tỉnh lại trước, chỉ cần phát ra tiếng động nhỏ hoặc cử động tay, nữ chính sẽ lập tức tỉnh lại, ân cần hỏi thăm anh ta cảm thấy thế nào.

Đáng tiếc, Từ Tịch Tịch không làm chuyện đó, ghế sofa cách giường bệnh rất xa, cô không thể vừa nắm tay anh vừa ngủ thiếp đi được. Hơn nữa, cô ngủ rất say, Tô Bách ho khan mấy lần cô đều không nghe thấy, Tô Bách giống như bị tạt nước lạnh vào mặt, đúng là loại tình huống kia chỉ tồn tại ở trên TV mà thôi.

Bất đắc dĩ, Tô Bách đành phải tự mình động thủ, với lấy cái cốc ở trên tủ đầu giường, lúc tay chạm vào cốc, anh đột nhiên nảy ra một ý tưởng, đẩy cái cốc rớt xuống đất.

Tiếc là cách này vẫn không có tác dụng, Từ Tịch Tịch ngủ say như heo, tiếng cốc vỡ không thể đánh thức nổi cô, chỉ sợ phải là tiếng sấm may ra mới làm cô giật mình nổi.

“Từ Tịch Tịch!” Tô Bách giận dữ hét lên.

Cửa đột nhiên mở ra, có hai cảnh sát đi vào, nhìn bộ dạng nhếch nhác của Tô Bách, bọn họ không khỏi nín cười. Một nữ cảnh sát đi lại ghé sofa, lay nhẹ người Từ Tịch Tịch, lúc này đại tiểu thư mới chịu tỉnh dậy.

Từ Tịch Tịch vừa mở mắt ra đã nhìn thấy hai cảnh sát đứng trước mặt mình, không khỏi giật mình, quay đầu sang lại thấy xung quanh giường bệnh của Tô Bách có một đồng mảnh thủy tinh vỡ, vội vàng xông lên trước nói: “Sao vậy, tên điên đó lại đến gây chuyện sao?”

“Nếu thật sự hấn tới đây gây chuyện mà em còn ngủ được như vậy, thì em đúng là heo.” Tô Bách tức giận nói.

Từ Tịch Tịch thấy anh dám ở trước mặt người ngoài mắng mình là heo, tức giận giơ tay lên định đánh anh, lại thấy bình nước biển đang treo bên cạnh, khí thế bị đàn áp, ngoan ngoãn hạ tay xuống.

“Chúng tôi tới để tìm hiểu về sự việc tối hôm qua.” Nam cảnh sát giải thích với Tô Bách, “Có một số vấn đề muốn hỏi anh.”

Tô Bách gật đầu một cái, còn chưa kịp lên tiếng, Từ Tịch tịch đã nhảy lên: “Còn hỏi cái gì nữa, các anh nhanh bắt giam tên điên kia đi, đừng để hấn chạy lung tung cản người nữa, cẩn thận xảy ra án mạng .”

“Cô đừng nóng vội, sau khi hỏi xong anh ấy, chúng tôi cũng muốn hỏi cô vài câu.” Nữ cảnh sát lên tiếng ngăn Từ Tịch Tịch lại.

“Trực tiếp hỏi tôi là được, chuyện ngày hôm qua tôi là người biết rõ nhất.”

Nữ cảnh sát có chút bất đắc dĩ, nhìn Từ Tịch Tịch thờ dài nói: “Được rồi, vậy hỏi cô trước. Trương Định Trữ khai ở sở cảnh sát là cô dùng vật sắc tấn công anh ta, làm đầu anh ta bị thương, có chuyện này không?”

“Khốn kiếp.” Từ Tịch Tịch đập tay vào giường, mắng, “Tôi cũng chỉ dùng cái khay đánh vào đầu hấn, hấn lại khai như vậy. Tại sao hấn không khai chuyện hấn đâm vào bụng Tô Bách?”

“Đây là hai chuyện khác nhau, chuyện của Tô tiên sinh chúng tôi đã bắt đầu điều tra, hôm nay tới đây để thu thập thêm chứng cứ. Về phần Từ tiểu thư, hiện tại Trương tiên sinh muốn kiện cô cố ý gây thương tích cho anh ta, chúng tôi muốn lấy lời khai từ phía cô.”

Từ Tịch Tịch không ngờ sẽ bị Trương Định Trữ cản ngược lại một cái, hận không thể tới sở cảnh sát đánh cho tên Trương Định Trữ kia một trận, đúng là quân tử dễ đầu, tiểu nhân khó phòng.

“Đúng, không sai, là tôi đánh hấn, ai bảo hấn thối miệng, dám nói tôi đập chân hai thuyền, tôi còn sợ đánh hấn chưa đủ tàn nhẫn đấy. Hấn muốn kiện, để cho hấn kiện, không phải chỉ là gây thương tích thôi sao, có gì ghê gớm đâu, hấn ta là cố ý mưu sát người, để xem ai sẽ phải ngồi tù lâu hơn.”

Tô Bách lật đật ngồi dậy, kéo ống áo Từ Tịch Tịch, nhỏ giọng nói: “Em tạm thời đừng nói gì cả, chuyện này không liên quan tới em.” Sau đó quay về phía cảnh sát nói: “Đầu Trương Định Trữ là do tôi đánh, lúc anh ta đánh tôi, tôi đáp trả lại, Từ tiểu thư không liên quan.”

Nam cảnh sát lộ vẻ khó xử, nhắc nhở: “Anh chắc chắn?”

Tô Bách gật đầu nói: “Tôi chắc chắn, anh ta đâm tôi một dao, tôi là phòng vệ chính đáng, đánh lại anh ta mấy cái, không quá đáng chứ.”

Hai cảnh sát không dây dưa nữa, chỉ hỏi vài vấn đề theo thông lệ, sau đó rời đi.

Từ Tịch Tịch ngồi ở ghế sofa, tức giận tới mức đầu bốc khói, Tô Bách cười nói: “Được rồi, đừng giận nữa, nhìn mặt em xem, đầu em sắp biến thành khinh khí cầu rồi.”

“Em không hiểu nổi, sao năm nay lại có nhiều vận hạn xui xẻo vậy, đụng phải một tên vô lại.”

“Được rồi, chuyện này em đừng tham gia vào, vết thương trên đầu hấn cứ nói là anh làm thì tốt hơn, dù sao anh cũng là người bị hại, đánh hấn coi như hành động tự vệ. Một cô gái như em để lưu lại tiền án, không hay lắm.”

“Hừ, em không sợ.”

“Em không sợ, nhưng anh sợ.” Tô Bách cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói.

“Anh sợ cái gì?”

“Không có gì...”

Tô Bách còn chưa nói xong điện thoại liền vang lên, Từ Tịch Tịch nghe chuông điện thoại của mình, mở túi xách ra, bắt máy. Ở đầu bên kia truyền tới âm thanh của cấp trên: “Từ tiểu thư, cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không, có phải cô vẫn đang ở trên giường cùng đàn ông nên mới không đi làm không?”

Từ Tịch Tịch đang bị Trương Định Trữ chọc giận đến phát điên, lại thêm một người nữa chọc tức cô, không khách khí mắng lại: “Thật xin lỗi, lão nương đây không muốn đi làm. Tôi đây có rất nhiều người muốn nuôi nha, còn như cô,

có liều mạng kiếm tiền mua thêm mấy lọ mỹ phẩm che nếp nhăn cũng không ai thèm đến cô đâu. Ở đó mà sống một mình đến già đi, chết tiệt.”

Mắng một trận xong, tắt điện thoại, toàn thân Từ Tịch Tịch cảm thấy rất thoải mái, giống như vừa đi xông hơi về. Bà sếp này đã không vừa mắt cô từ lâu lắm rồi, gặp chuyện gì cũng đổ lên đầu cô, gây phiền toái cho cô, cô sớm đã không nhìn được cơn giận này rồi. Hôm nay coi như cô ta xui xẻo, đụng phải tổ kiến lửa, bây giờ chắc đang cầm điện thoại, lớp phấn dày cộm trên mặt rơi rụng lả tả. Vừa nghĩ tới cảnh đó, Từ Tịch Tịch liền cười vô cùng sáng khoái.

Tô Bách nhìn bộ dạng của cô, thở dài nói: “Em cần gì phải làm như vậy, sao lại đập vỡ chén cơm của mình.”

Từ Tịch Tịch không thèm quan tâm, nói: “Dù sao em cũng không muốn làm nữa rồi, nhảm chán, tốt nhất không làm nữa. Phụ nữ nếu đề nén quá sẽ rất nhanh già.”

Tô Bách chỉ đành ở một bên lắc đầu, Từ Tịch Tịch này vĩnh viễn chỉ lấy mình làm trung tâm mà sống.

Cả đêm Từ Tịch Tịch không về nhà, đối với chuyện này Đường Tiểu Mạn không quan tâm chút nào, theo cô, hồ ly tinh không về nhà ngủ là chuyện hoàn toàn bình thường, nếu cô ấy mà ngồi ở nhà đợi cả ngày thì mới là bất bình thường. Ngược lại Vệ Lan có lương tâm hơn, lúc đi làm tìm chút thời gian rảnh gọi điện hỏi thăm Từ Tịch Tịch, vừa nghe thấy cô đang ở bệnh viện, sợ mất hồn, nghe cô giải thích mọi chuyện mới yên tâm một chút. Định bụng sau giờ tan làm sẽ về nhà nói cho Đường Tiểu Mạn biết, hồ ly tinh không về nhà ngủ chưa chắc đã đi làm mấy loại chuyện tình ruồi nhặng kia.

Sau năm giờ, trong phòng làm việc không ai còn tâm trí làm việc, Tiêu Thái đẩy ghế sang bên cạnh Vệ Lan nói nhỏ: “Sau giờ tan làm ở lại đi liên hoan nha.”

“Sao vậy?”

Tiêu Thái cười nói: “Tiệc chào mừng đồng nghiệp mới của phòng kỹ thuật, cái người hôm trước giúp cô sửa máy tính ấy. Anh ta là người nhà của quản lý, sau này chắc chắn sẽ thăng chức, làm quen trước chứ sao.”

Tiêu Thái không nói hết sự thật, cô kéo Vệ Lan đi cùng còn có một nguyên nhân khác nữa, Tôn Vĩ vẫn đang độc thân, cô muốn kết hợp anh ta cho Vệ Lan. Cô đã sớm làm mẹ trẻ con, không có ý gì khác, lại không muốn mấy cô gái trong phòng chiếm tiện nghi, cô thấy ở trong phòng Vệ Lan tương đối hiền lành, thay vì giới thiệu cho người khác, chi bằng giới thiệu Tôn Vĩ cho cô. Nếu để Tôn Vĩ lọt vào tay cô gái khác, mặt họ nhất định sẽ vác lên tận trời.

Vệ Lan không biết cách từ chối người khác, quan hệ của cô với Tiểu Thái cũng không tệ, lại nghe thấy người ta mời khách, liền mặt dày đi cùng. Dù sao cô cũng có quen biết với người ở bộ phận kỹ thuật, ví dụ như Tiểu Lý, thường ngày bị cô quấy rầy rất nhiều.

Bữa tiệc tổ chức ở một quán ăn Hàn, trên bàn bày đầy mấy món thịt nướng rất hấp dẫn, còn mấy món đồ chua Vệ Lan đều không để mắt tới. Cô không quen ăn mấy món đó, với lại cô cũng không ăn được cay, mỗi của cô mỗi lần ăn đồ cay đều sung phòng lên giống hai cây lạp xưởng. Cho nên lúc đi ăn ở bên ngoài, cô đều rất chú ý, không động tới mấy món cay, để tránh gây tổn hại thêm hình ảnh không mấy ưu tú của mình.

Một nhóm nhân viên tụ tập ăn uống không tránh khỏi sẽ uống chút rượu, Vệ Lan cố gắng thu mình không theo đám đông, nhưng vẫn phải cùng bọn họ cụng bia. Tiểu Lý thấy tử lượng cô không tệ, lại muốn rót rượu cho cô, làm cô vội vàng hét lên: “Đủ rồi đủ rồi, uống nữa sẽ say mất.”

Âm thanh quá lớn, làm cho mấy người khác đều quay lại nhìn về phía cô, Vệ Lan xấu hổ, mặt so với uống rượu say còn đỏ hơn.

Tôn Vĩ thấy cô lúng túng, cướp bình rượu trong tay Tiểu Lý, rót đầy chén của mình, cười nói: “Sao lại ép một cô gái uống rượu, tôi thấy anh cũng không uống mấy, trước tiên phạt 3 chén rồi nói tiếp.”

Tiểu Lý không ngờ lại rước họa vào thân, cảm thấy không chọc nổi Tôn Vĩ, dù sao sau này anh còn phải kiếm cơm dưới quyền anh ta, đành phải cười trừ, chấp nhận 3 ly rượu phạt. Mọi người thấy vậy cũng không dám rót rượu cho Vệ Lan nữa, tất cả chú ý đều chuyển sang Tôn Vĩ.

Ăn cơm xong, vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, có người đề nghị đi hát, mọi người đều đồng ý chỉ có Vệ Lan là do dự, vừa nhắc tới đi hát cô liền nhớ tới Thẩm Lai Phong, nhớ tới buổi tối hôm đó, anh ta ở bên tai cô hát 3 tiếng đồng hồ, nhớ tới hôm đi KTV, nét mặt của Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch làm cô cảm thấy vô cùng mất thể diện. Từ đó, cô luôn mang cảm giác sợ hãi với KTV, chỉ sợ tới đó, cô sẽ cảm nhận được âm hồn bất tán của Thẩm Lai Phong.

“Vệ Lan, cô thế nào, đi cùng chứ?” Tiểu Thái thấy Vệ Lan ngần người, đẩy đẩy cô, nói.

“Không, tôi không đi, muộn quá rồi.”

“Sợ cái gì, lát nữa kêu xe về nhà, đừng làm mất hứng.”

Tôn Vĩ đi tới trước mặt Vệ Lan, cúi người xuống, ghé sát vào cô, nghiêm túc hỏi: “Không phải là ngũ âm của cô không hoàn chỉnh, giọng hát vô cùng khó nghe đấy chứ?”

“Dĩ nhiên không phải.” Vệ Lan không chút suy nghĩ, lớn tiếng nói. Xem ra câu “rượu vào lời ra” không sai, cho dù là bia cũng không ngoại lệ.

Kết quả Vệ Lan bị Tôn Vĩ dùng kế khích tướng lôi tới KTV. Mười mấy người thuê một phòng lớn, chọn bài, ca hát, vỗ tay, khen ngợi, náo nhiệt vô cùng. Vệ Lan theo mọi người, cũng hát một bài. Bởi vì đông người, ai cũng muốn hát, không lo bị ngắt quãng, Vệ Lan cũng không hát nhiều. Dù sao giọng của cô không khó nghe nhưng cũng khá đặc biệt, không phải loại mà mọi người vừa nghe một lần đã ồn ào lên, muốn cô hát thêm bài nữa.

Ngược lại, Tôn Vĩ lại được đám đông khích lệ hát mấy bài. Giọng của anh ta giống như Vệ Lan, không đặc sắc, cũng không khó nghe. Bởi vì anh là nhân vật chính nên mọi người đều muốn nịnh bợ anh ta, nói không ít lời trái lương tâm, khen anh ta hát hay, yêu cầu anh ta hát thêm bài nữa rồi mới xuống.

Vệ Lan ngồi ở trong góc, trong lòng rất bất bình. Cô thấy giọng của Tôn Vĩ cũng chỉ ở mức bình thường, cũng không cao hơn mình là mấy, những lời nịnh nọt kia nghe vừa chói tai lại rất ghê tởm.

Không biết ai đó lại chọn cho Tôn Vĩ bài của Đào Lang, Vệ Lan nghe thấy giai điệu quen thuộc kia, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Thẩm Lai Phong, còn thấy Trình Quân cùng Tô Bách dựa vào nhau, nín cười đến phát run.

Cô cũng có thể đoán được, Đường Tiêu Mạn và Từ Tịch Tịch mượn cơ vào nhà vệ sinh, ra đến cửa chắc chắn sẽ cười đến không dừng lại được. Một buổi tối làm cô vô cùng khó chịu, vô cùng nhục nhã. Ở trước mặt bạn tốt cùng bạn trai của họ, mặt mũi của cô bị quét sạch không còn gì. Còn có một nhân vật nữa, mẹ cô, bà ấy muốn gả cô cho ah ta, đúng là hư vinh làm cho hồng đầu rồi. Huống hồ, bác sĩ sản khoa, đó thực sự là một nghề nghiệp tốt sao?

Vệ Lan càng nghĩ càng tức giận, càng nghe bài hát này càng cảm thấy kinh khủng, oán khí tích tụ trong lòng cô bấy lâu rốt cuộc cũng bộc phát ra.

“Đừng hát nữa, khó nghe muốn chết.” Vệ Lan đem từng câu từng chữ trong lòng hét to lên. Âm thanh rất lớn, thậm chí tiếng nhạc cũng không át được. Tôn Vĩ đứng ở đó, tay cầm mic, miệng há hốc. Những người còn lại đều kinh sợ không nói nên lời. Cả căn phòng lớn chỉ còn tiếng nhạc vang lên đều đều, không nghe thấy một tiếng động nào khác.